

บันทึกพิเศษของลุงจันทร์ ปารมะ

โดย วิรัตน์ พร้อมเพียงบุญ

สมเด็จพระบรมศาสดา ตรัสไว้ว่า “คนเรามีกรรมเป็นกำเนิด มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ มี เป็นทายาท ใคร ทำกรรมใดไว้ดีก็ตาม ชั่วก็ตาม จักได้รับผลแห่งกรรมนั้น” เป็นคำตรัสที่ ใช้ได้ทุกกาลสมัย

ยิ่งในปัจจุบัน เราก็เห็น “กรรม” นี้ ตัดรอนทั้งคนมั่งมี คนยากจนกรรมจะแทรกซึมไป กางการ รวมไปถึงภัยต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นวาทภัย อุทกภัย ภัยจากบนฟ้า เช่น เครื่องบินตก ภัยสงคราม ล้วนแล้วแต่เกิดมาจากกรรมทั้งนั้น

ยิ่งมองลึก ๆ ลงไปอีก “กรรม” มีมูลมาจาก ความโลภ ความโกรธ ความหลง ของ มนุษย์ที่ไม่รู้จักพอ ไม่รู้จักอิ่ม เจ้าวายเป็น 3 ตัวนี้ทำให้คนเราสร้างกรรมกันมาก

แต่ความเปลี่ยนแปลงทางธรรมชาติทำให้บ้านเมืองมีอากาศร้อนอบอ้าว ผิดปกติ (ในนิมิต เรื่องเวียงกุมกาม พระเจ้าเม็งรายมหาราชเคยพูดถึงเรื่องการลักลอบการตัดไม้ทำลายป่า-นิมิต ปี พ.ศ. 2529) ทำให้ประชาชนในบ้านเมืองเราประสบความเดือดร้อนไปทั่วทุกหัวระแหง

การที่เพื่อนบนอันมีครุบาคันธา คัณธาโรและพญาพิงคราช ได้พร้อมใจกันเพื่อที่จะช่วย เหลือ โลกมนุษย์ และขอให้นายไพศาล แสนไชย เป็น “ล่ามเมืองมนุษย์” เพื่อมาช่วยชี้แนะให้ มนุษย์ได้ ลด ละ เลิก การทำอกุศลกรรม คือ แม้จะไม่ลด ละ เลิก โดยสิ้นเชิง ก็ขอให้มี กุศลผลบุญ คือการหมั่นทำบุญทำทานบ้าง ชี้ให้เห็นถึง “หนทางที่จะไปข้างหน้า” ชัดเจนยิ่งขึ้น

ในช่วงที่ไพศาลนิมิต ไพศาลเห็นบุคคลต่าง ๆ ที่ตกอยู่ที่ร้อนมากมายเหลือเกิน เพราะไม่ มีกุศลที่จะส่งเขาไปในทางที่ดี เพราะสมัยมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ก็ลืมนำคำสั่งสอนของสมเด็จพระ บรมศาสดาแม้จะอยู่ในฐานะที่พอจะทำได้ แต่ก็ไม่ได้ทำ อยู่ในฐานะที่พอจะปฏิบัติได้ แต่ก็ไม่ได้ ปฏิบัติ เมื่อสิ้นชีวิตลงจิตหรือวิญญาณก็ไม่อาจไปสู่ที่สูงได้ เพราะไม่มีปัจจัยหรือบุญที่จะเสวยผล แห่งบุญ วิญญาณของมนุษย์ที่ตายไปแล้วจึงไปสู่อบายภูมิ เหมือน ๆ กับการแย่งกันซื้อบัตรเข้าดู คอนเสิร์ตไปยึดเยียดหาอาหารทางตา ทางหู คือ สนุกสนานกัน จนลืมนึก “ธรรมะ” อันเป็นของเย็น ภาย เย็นใจ สุขกายสุขใจเพราะฉะนั้น จึงมีคำกล่าวว่า

“ประตูวัดเปิดอยู่ตลอดเวลา ไม่ค่อยมีใครเข้าไป แต่ประตูมหรสพ เช่น คนตรี ละคร มีคนไปเบียดเสียดยัดเยียดเสียเงินค่าบัตรผ่านประตูกันเป็นร้อย

ผู้คนได้สั่งสมแต่ความร้อนร่ำไม่มีความเย็น เมื่อมีเหตุการณ์มากระทบ ใจก็มีแต่ความ ร้อนกับความ ร้อนมากระทบ ผลก็คือขาดทุนไม่คุ้มกับการที่เกิดมาเป็นมนุษย์ พบพระพุทธานา

นิมิตที่ได้มาเล่าสู่กันฟังนี้ เกิดขึ้นเมื่อวันที่ 15 สิงหาคม 2531 เป็นนิมิตที่เกิดขึ้นตาม ปกติ ซึ่งท่านครุบาคันธา และพญาพิงคราช ได้พาผมไปสู่นิมิตแห่งกาลเวลา ซึ่งน้อยนักที่มนุษย์ จะได้เข้าไปเห็น เข้าไปสัมผัสได้

เมื่อผมเป็นผู้โชคร้ายได้เข้าไปเห็นไปสัมผัสเช่นนั้น หากผมจะเก็บความรู้ที่นั่นไว้คนเดียวก็ใช่ ที่ก็ไม่ก่อประโยชน์อันใด จึงได้นำเรื่องราวต่าง ๆ มาเปิดเผย การเปิดเผยแต่ละเรื่อง แต่ละครั้ง ก็ได้รับความยินยอมจากท่านทั้งสองและได้รับความยินยอมจากเจ้าของเรื่องด้วย มิฉะนั้น บาป กรรมทั้งหลายแหล่จะตกแก่ผมและผู้บันทึก

ในวันที่ผมได้นิมนต์ไปในวันนั้นท่านครูบาคัณธาและพญาพิงคราช ก็ได้อธิษฐานจิตลงมา รับผมในฝันอีกเช่นเคย และในความคิดนั้น ผมคิดว่าเป็นช่วงการเข้าพรรษา ทำให้ฝนตกอยู่บ่อย ๆ ทำให้อากาศในช่วงนั้นเย็นสบาย แต่จิตใจของผมไม่ค่อยสบาย เพราะผู้คนที่ได้ตายไปตกในที่ ร้อนมากเหลือเกิน ซึ่งผมคิดว่าผมรับฟังได้เพียง 3-4 รายเท่านั้น ไม่อาจรับได้มากกว่านั้น

คนที่เขาตายไปแล้วก็อยากจะสั่งให้ผมไปบอกญาติพี่น้องให้ทำบุญทำทานไปหาบ้าง แต่ก็ ทำไม่ได้ เพราะสภาพบรรยากาศและเวลาไม่เอื้ออำนวยให้ และงานบุญงานกุศลทางโลกมนุษย์ก็ อย่างที่เห็น ๆ กันอยู่ จนผมไม่ค่อยมีเวลาเป็นของตัวเอง

บางคนที่น่าสนใจเรื่องนี้ก็อยากให้ผมไปเล่าเรื่องต่าง ๆ ที่ได้ไปเห็นมาโดยยินดีที่ส่งเทป ไปให้อัครบ้าง ส่งคำรถไปบ้าง

นี่แหละชีวิตของผมที่ไม่มีใครเหมือน และไม่เหมือนใคร

ในวันนี้ ผมได้นิมนต์ถึง นายจันทร์ ปารมะ

นายจันทร์ ปารมะ หรือที่ชาวบ้านละแวกบ้านใกล้เคียงเรียกกันอย่างสนิทปากว่า “ลุงจัน” คำนี้เป็นภาษาพื้นบ้านทางภาคเหนือ ซึ่งมีความหมายว่าลุงจันทร์นั่นเอง

นายจันทร์ ปารมะ มีอาชีพค้าขายเล็ก ๆ น้อย ๆ มี นางนาง เป็นภรรยา มีบุตร 5 คน ภรรยาของนายจันทร์มีอาชีพขายผักกาดตอง ซึ่งเป็นที่รู้จักกันอย่างกว้างขวางว่า ผักกาดตองนี้เมื่อ นำไปปรุงอาหารแล้ว จะมีความอร่อยมาก คนทางภาคเหนือชอบกันมาก

นายจันทร์ กับ ผม (ไพศาล แสนไชย) ได้รู้จักกันเป็นการส่วนตัว โดยผมมีความ เคารพรัก (ขอเรียก ลุงจัน)

ลุงจันซึ่งเป็นผู้หลักผู้ใหญ่คนหนึ่ง เวลาผมไปทำบุญทำทาน ผมก็ส่งข่าวไปให้ลุงจันทุก ครั้ง และก็ได้ทำบุญด้วยทุกครั้งเช่นกัน

ลุงจันนอกจากจะเป็นที่เคารพรักต่อผมแล้ว ยังเป็นที่รักต่อชาวบ้านใกล้เคียงทั่วไป เพราะว่า ลุงจันนี้เป็นคนมีภาวะนิสัยโอบอ้อมอารีต่อทุกคน และมีความซื่อสัตย์สุจริต ไม่ว่าจะเป็น เรื่องเกี่ยวกับการค้า ๆ ขาย ๆ เวลาชาวบ้านมีงานลุงจันก็ไปช่วยอยู่เสมอมิได้ขาด

นิมนต์ที่ผมมีต่อลุงจันนั้น ผมได้พบกุศลผลบุญของลุงจัน และได้พูดคุยกับคนเฝ้าผลบุญ ซึ่งมีชื่อว่า หนานเย็น (ทิดเย็น)

ลักษณะกุศลผลบุญหรือบ้านของลุงจันที่ผมได้พบนั้น มีลักษณะคล้ายวิหารจัตุรมุขที่ ครอบรอยพระพุทธรูป วัดพระบาทตากผ้า ตำบลมะกอก อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน

(บ้านหรือกุศลผลบุญที่ผมไปเห็นมานั้น ลักษณะหรือทรงจะคล้าย ๆ กันหมด แต่จะเป็น หลังเล็ก หรือหลังใหญ่ หลังซ่อมหรือสวยงาม ข้าวของเครื่องใช้ที่อยู่เบื้องบนมากหรือน้อย ก็ สุกแต่ว่าเขาเหล่านั้นจะ สัมบุญไ้มากหรือน้อยเพียงไร)

แต่ในบ้านหรือกุศลผลบุญของ “ลุงจัน” นั้น ผมสังเกตเห็นว่ามีเครื่องอุปโภค บริโภค หลายอย่างอยู่ เต็มในที่นั้น ซึ่งสิ่งของเหล่านั้น นานเย็น (ทิดเย็น) ได้บอกกับผมว่า

“สิ่งของเหล่านี้จะต้องเปลี่ยนสภาพเป็นของใช้ของบริโภคที่โลกนี้เขาใช้กัน ซึ่งสิ่งของ ต่าง ๆ ที่ลุงจัน ได้ทำบุญไว้ตั้งแต่ยังอยู่ในโลกมนุษย์จะเปลี่ยนสภาพไปหมดเมื่อลุงจันสิ้นบุญจาก โลกมนุษย์ แล้วมารับเอาบุญ กุศลของตัวเอง ณ ที่นี้”

จากนั้น นานเย็น (ทิดเย็น) คนเฝ้าบุญของลุงจันก็ได้บอกว่า

“ตัวเองในอดีตเมื่อ 150 ปี มาแล้วในโลกมนุษย์ ก็คือคู่อริของลุงจันนั่นเอง คือ เป็น คนชอบแกล้ง อิจฉาริษยาลุงจันผู้นี้ เช่นว่า เวลาลุงจันผู้นี้ไปทำบุญที่วัดก็ชอบเอาหินขว้างใส่ให้ถูก ตัวลุงจัน และชอบลัก ทรัพย์สินเล็ก ๆ น้อย ๆ ของลุงจัน อีกทั้งชอบแหย่ให้ครอบครัวแตกแยก กัน โดยในอดีตชาติก่อนที่จะเกิดมา เป็นลุงจัน ๆ ผู้นี้มีชื่อว่า นานดำ (ติดตา) และด้วยบาปกรรม อันนี้ทำให้ข้า (นานเย็น) เมื่อสิ้นบุญจากโลก มนุษย์แล้วต้องมารับเฝ้ากุศลผลบุญของนานดำใน ชาติก่อน ซึ่งก็คือลุงจันในชาตินี้ และจะได้พ้นจากหน้าที่นี้ ก็ต่อเมื่อลุงจันสิ้นบุญจากโลกมนุษย์ ชาตินี้ แล้วมารับเอาส่วนบุญกุศลของตัวเอง ณ ที่นี้”

สุดท้าย นานเย็น (ทิดเย็น) ก็ได้บอกว่า

“นานดำในชาติก่อน หรือลุงจันในชาตินี้ จะต้องสิ้นบุญจากโลกมนุษย์ในต้นเดือน - ธันวาคม 2531 นี้แล้ว”

ผม (นายไพศาล แสนไชย) จึงได้ถามว่า “วันที่เท่าไร

นานเย็นผู้เฝ้าบุญ ได้บอกว่า “วันที่ 4 ธันวาคม

ผมได้ถามต่อไปว่า “ต่ออายุได้ไหม”

นานเย็นตอบว่า “เอ้อ! ต่อ ไม่ได้หมดแค่นั้น...บุญและบาปกำหนดมาให้เช่นนั้น

เมื่อพูดคุยกันจนหมดเรื่องแล้ว และเป็นเวลานานพอสมควร ท่านครูบาคันธา และพญา พิงคราชก็ได้พาผมไปที่อื่น ๆ อีก

ก่อนที่ท่านครูบาคันธา พญาพิงคราช และผมจะลากลับ นานเป็นคนเฝ้ากุศลผลบุญ ของลุงจันก็ได้ สั่งมาว่า

“ขอให้เล่าเรื่องที่เล่ามานี้ไปบอกให้ลุงจันหรือนายจันทร์ปารมะ ที่บ้านหนองสะลักด้วย”

ผมรับคำว่าจะนำเรื่องที่นานเย็นเล่านี้ไปบอกให้แก่ลุงจันทร์ทราบ

ทิดเย็นหรือนานเย็นก็ได้อนุโมทนากับผมด้วย

และในคืนวันนี้ซึ่งเป็นวันที่ 15 สิงหาคม 2531 ผมก็ได้มีมติถึงบุคคลอื่น ๆ อีกทั้งต่อไป

1. คุณวราภรณ์ วิบูลย์พัฒน์วงศ์ อยู่บ้านเลขที่ 100 ถนนเจริญกรุง แขวงวังบูรพา กรุงเทพมหานคร

2. คุณธนิศา ปรนันท์ อยู่บ้านเลขที่ 349 ถนนเทพารักษ์ ตำบลสำโรงเหนือ อำเภอ เมือง จังหวัดสมุทรปราการ

3. คุณปวิพร วะศิลาณุกรณ์ อยู่บ้านเลขที่ 140 ถนนราชดำเนิน อำเภอกันตัง จังหวัด ตรัง

4. ท่านพระครูโบราณบุรารักษ์ อยู่วัดปราสาท อำเภอพระนครศรีอยุธยา จังหวัดพระ นครศรีอยุธยา
ซึ่งคนเหล่านี้ผมก็ได้มีจดหมายไปบอกให้ทุกราย แต่ก็ยังไม่ได้รับตอบแต่รายเดียว

ตามความเข้าใจของผมคิดว่าเขาเหล่านั้นคงมัวยุ่งอยู่กับการทำมาหากิน เมื่อได้รับจดหมาย ของผมก็เลยไม่ได้สนใจหรือติดตาม อีกประการหนึ่งคงไม่มีศรัทธาความเชื่อในเรื่องนี้ การที่ผม จะได้รับจดหมายตอบมาเหมือนกับรายอื่น ๆ ก็เป็นหมัน

ผมคิดว่าบุคคลทั้ง 4 คนนี้ จะต้องมียชื่อและอยู่บ้านเลขที่ดังกล่าวตามที่คนเฝ้าบุญของแต่ละคนได้บอกผ่านผมมาอย่างแน่นอน เพราะจดหมายของทั้ง 4 คนนั้นไม่ได้ตีกลับไปหาผมเลย

เมื่อท่านครูบาคันธาและพญาพิงคราชได้นำผมกลับมายังโลกมนุษย์ก็เป็นเวลา 05.35 น. ของวันที่ 16 สิงหาคม 2531

ผมได้รับรู้เรื่องนี้มาแล้ว ก็ได้มาไตร่ตรองดูว่าสมควรที่จะบอกหรือไม่ แต่ก็ไม่มีทางเสี่ยง ในการที่จะไม่บอก

อีก 2 วันต่อมา ผมก็เตรียมตัวไปบ้านของนายจันท์ หรือลุงจัน ซึ่งบ้านของแกกับผม นั้นก็ไม่ห่างกันเท่าใดนัก

เมื่อผมไปถึงบ้านลุงจัน ก็พบกับลุงจันพอดี ลุงจันเมื่อได้เห็นผมก็มีอาการสะดุ้งเล็กน้อย

(ผมไม่ทราบว่ามีหลาย ๆ รายที่เห็นผมไปบ้านแล้วเกิดอาการสะดุ้งหรือหวาดกลัว ซึ่งรวม ทั้งลุงจันด้วย)

ลุงจันพูดขึ้นมาก่อนว่า “โอ้! วันนี้เป็นวันอะไรถึงได้มาที่บ้าน มีข่าวอะไรถึงได้มาที่บ้าน มีข่าวอะไรจะมาบอก”

ลุงจันย้อนถามว่า “เป็นนิมิตเรื่องของลุงหรือไม่”

ผมก็ตอบว่า “ใช่แล้วครับ”

บังเอิญวันนั้นมีลูกหลานของลุงจันอยู่กันพร้อมหน้าพร้อมตาดีแท้และวันนั้นเป็นวันหยุด ราชการลูกหลานก็มักจะมารวมกันที่บ้านของลุงจัน ด้วยเหตุนี้ลูกหลานของลุงจันทุกคนจึงได้มี โอกาสที่ดี ที่ได้ฟัง ได้ยิน เรื่องที่ผมได้นิมนต์ถึงลุงจันกันทุก ๆ คน

ผมจำได้ว่าทั้งลูกหลานญาติมิตรที่มาฟังผมเล่าถึงนิมิตที่มีต่อลุงจันนั้นมี 20 คนพอดี และผมก็ได้เล่าเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบ แต่ผมได้เว้นเรื่องที่ลุงจันจะสิ้นอายุไว้ แต่ก็ไม่วายที่ลุงจันจะ ถามว่า

“ลุงจะมีอายุเท่าใด”

ผมลังเล ใจยังไม่บอก บอกแล้วว่าขอให้ลุงจันทำบุญทำทานต่อไปอีก

ลุงจันไม่ยอม ขอร้องให้ผมบอกถึงวันสิ้นอายุ ผมจึงบอกเป็นกลาง ๆ ว่าไม่ถึงสิ้นปีนี้ (คุณไพศาลได้บอกลุงจันล่วงหน้าก่อนประมาณ 4 เดือน คือบอกในเดือนสิงหาคม) จะเป็นวันที่ เท่าไรผมจะบอกให้ทีหลัง

ลุงจันก็ได้แต่พยักหน้า แล้วพูดว่า “มีบุญที่ไหนที่ที่ไพศาลเห็นควรทำ เพื่อประโยชน์ของลุงที่จะนำไปโลกหน้า บ้าง”

ผมบอกว่า “มีบุญที่สมควรจะทำอยู่คือ ที่วัดโรงวัว ตำบลแม่กา อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ ทางวัดต้องการเจ้าภาพหน้าต่างวิหารของวัดที่ทำการบูรณะใหม่ โดยเป็นเจ้าภาพ บานละ 2,500 บาท

ลุงจันบอกว่า “ดีละ ลุงขอเป็นเจ้าภาพ 1 บาน ก็แล้วกัน และขอจารึกชื่อลุงด้วย เพื่อ มนุษย์และ เทวดาทั้งหลายได้รับทราบไว้”

กาลเวลาได้ผ่านไปเหมือนติดปีกบิน ลุงจันก็ได้อยู่ต่อมาจนถึงปลายเดือนพฤศจิกายน 2531 ครั้นพอ ย่างเข้าเดือนธันวาคม 2531 ลุงจันก็เริ่มป่วยถึงขั้นรุนแรง โดยเป็นโรคหัวใจในไต กินน้ำท่าไม่ค่อยจะได้ ลูก ๆ ของลุงจันก็มีความวิตกกังวลในเรื่องนี้และรู้อยู่เต็มอกว่าถึงอย่างไร พ่อของเขาคงอยู่ได้ไม่เกินสิ้นปีนี้อย่าง แน่แน่นอน

ในช่วงที่ลุงจันรับปากว่าจะเป็นเจ้าภาพในการสร้างวิหารวัดโรงวัว จนมาถึงขั้นเจ็บป่วย นั้น ก็ยังไม่ได้ มอบเงินบริจาคให้วัด ลูก ๆ ก็เลยพร้อมใจกันไปนิมนต์ พระครูอุ่น เจ้าอาวาสวัด โรงวัว มาให้ศีลให้พร พร้อม ทั้งรับปัจจัยของลุงจันในวันที่ 2 ธันวาคม 2531

ลุงจันดีใจและปลื้มใจจนน้ำตาไหล ในใจคงคิดว่า “เรานี้คงจะได้มีโอกาสทำบุญทำทาน ครั้งนี้เป็น ครั้งสุดท้ายแล้วกระมัง”

พระครูอุ่นก็ได้เข้าไปใกล้ ๆ ลุงจัน โดยบอกให้ลุงจันทำจิตใจให้สบายไม่ต้องวิตก ไม่ ต้องห่วงอะไร หนทางข้างหน้ายังมีอีกยาวนานและยาวไกลจงรับเอาศีลเอาธรรมเอาบุญกุศลไว้เป็นที่พึ่ง

หลังจากนั้นมาอีก 1 วัน ลุงจันก็เริ่มไม่รู้สีกตัว กินน้ำกินข้าวไม่ได้ แล้วร่างกายซูบ ผอม ระบบการ หายใจก็อ่อนลง ๆ

ต่อมาในคืนวันที่ 4 ธันวาคม 2551 เวลา 02.28 นาฬิกา (ลุงจันนั้นก็ได้สั่นลมหายใจไปอย่าง สงบ ไม่ตื่น หุร่นหุร่นแต่อย่างใด ต่อหน้าบรรดาลูก ๆ และญาติมิตรที่ได้มาดูสูงขึ้นเป็นครั้งสุดท้าย กันเต็มบ้าน

เมื่อชีวิตมีการเกิดขึ้น ตั้งอยู่แล้วก็ดับไป ตามกฎธรรมชาติ ไม่มีใครจะหลีกเลี่ยง ไม่มี หนทางใดที่จะ เอาชนะสิ่งที่เรียกว่าความตายได้ นอกจากน้อมรำลึกนึกถึงคุณแห่งพระรัตนตรัย คุณแห่งความดีที่ได้กระทำไว้ เมื่อยังมีชีวิตอยู่ แม้ชีวิตข้างหน้าจะเวียนว่ายตายเกิดอีก ก็ขอให้ไป เกิดในสิ่งที่ดี ๆ พบสิ่งที่ดี ๆ ได้มีโอกาสมา ทำบุญทำทานในบรรพพุทธศาสนาอีก และได้มีโอกาส มาปฏิบัติธรรม ศีล สมาธิ ภาวนา ให้ถึงสิ่งอันประเสริฐ คือ ความดับทุกข์ เข้าถึงซึ่งสันติสุข คือ นิพพาน ตลอดกาลนาน

หมายเหตุ : กรณีของลุงจันท์ ปาระมะนี้ ข้าพเจ้า (นายรักไทย ใจพระ) ได้เดินทางไปตรวจสอบ ข้อมูลอีกครั้งหนึ่ง โดยได้ไปสัมภาษณ์คนในครอบครัวของลุงจันท์พร้อมทั้งถ่ายทำ วิดีโอ. เก็บ ไว้ที่ชมรมด้วย ซึ่งก็ได้รับคำตอบว่าเป็นความจริงตามที่ได้บันทึกมา และในวันที่คุณลุงจันท์จะ เสียชีวิตนั้นคุณไพศาลยังได้ บอกเวลาที่ลุงจันท์จะเสียชีวิตอีกด้วย โดยได้บอกว่าจะเสียชีวิตเวลา ประมาณตี 2

อย่างไรก็ตาม หลังจากนั้นมาคุณไพศาลจะไม่บอกวันตายให้ใครล่วงหน้าอีก ยกเว้นใน กรณีพิเศษ บางกรณี หรือถ้าจะบอกก็จะบอกให้กับคนสนิทหรือคนที่เข้าใจนิมิตของเขาเท่านั้น